— Ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες... Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ γινες δική μου. Ἐντελῶς δική μου, γλυκειά μου Ἀνναμπέλλα!... Μὰ ἡσύχασε φῶς μου. Σὲ λίγον καιρὸ θὰ σοῦ δώσω τ' ὄνομά μου, θὰ γίνῃς γυναῖκα μου, καὶ τὸ μίσος ποὺ χωρίζει τοὺς πατέρες μας θὰ τελειώσῃ...

— Ὤ, ναί, Φραγκίσκε... Ἀγάπα με!... Ἀγάπα με, Φραγκίσκε, γιατί προαισθάνομαι, πὼς κάποια μεγάλη συμφορὰ κρέμεται πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου!

— Σὲ λατρεύω, Ἀνναμπέλλα μου. Τὸ ὁρκίζομαι στὸ Θεό... Ὀρκίζομαι πὼς θὰ γίνῃς γυναῖκα μου, καὶ πὼς κανένας δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μὲ κάμῃ ν' ἀλλάξω γνώμη...

Ἂν οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι δὲν ἦσαν τόσο ἀφοσιωμένοι, ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τὴ στιγμὴ αὐτή, θᾶβλεπαν μὲ τρόμο πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους ἕνα παραλλαγμένο ἀπὸ τὴν ὀργὴ καὶ τὸ μῖσος πρόσωπο, νὰ τοὺς κυττάῃ μὲ μάτια ποὺ πετοῦσαν φλάγες.

Ὁ Φραγκίσκος ἔσκυψε καὶ φιλοῦσε τὴν Ἀνναμπέλλα στὸ στόμα, στὰ μάτια, στὰ μαλλιά, ξετρελλαμένος ἀπὸ ἔρωτα.

— Μὴ φοβᾶσαι, πολυαγαπημένη μου μικροῦλα, τῆς ψιθύριζε. Κι' ἂν σ' ἀνησυχῇ κάτι πέστο σὲ μένα, στὸν μέλλοντα σύζυγό σου, στὸν ἄντρα σου...

— Ναί, ναί, ἔχω νὰ σοῦ πῶ κάτι, κάτι σπουδαῖο, κάτι σοβαρό, μὰ καὶ εὐχάριστο, εἶπε ἡ Ἀνναμπέλλα. Μὰ ὄχι τώρα. Τὰ μεσάνυχτα θὰ σὲ περιμένω στὸ σπιτάκι τῆς τροφοῦ μου.

— Καλά λοιπόν, τὰ μεσάνυχτα, ἀγάπη μου, εἶπε ὁ νέος. Τὰ μεσάνυχτα, λατρεία μου.

Καθὼς προχωροῦσαν ἀγκαλιασμένοι ἔφτασαν μπρὸς σ' ἕνα κυόκι τοῦ δάσους. Ἀνῆκε στὸν Μονμορανσὶ καὶ μπῆκαν μέσα. Ἡ Ἀνναμπέλλα κάθησε σὲ μιὰ πολτρόνα. Ὁ Φραγκίσκος στάθηκε ὄρθιος κοντά της καὶ τὴν ἀγκάλιασε. Καθὼς ἡ νέα ἔγειρε τὸ κεφάλι της στὸ στῆθος του, τὸ φόρεμά της ξεκουμπώθηκε καὶ φάνηκε ἡ ὑπέροχη καμπύλη τοῦ γιγνοῦ της ὤμου... Ὁ Φραγκίσκος ἔσκυψε καὶ τὴν φιλοῦσε σὰν τρελλός.

— Ἀγάπη μου, ἀγάπη μου, λατρεία μου, γλυκειά μου Ἀνναμπέλλα, χαρὰ τῆς ζωῆς μου, σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ μικροῦλα μου!...

Ἡ ὥρα εἶχε περάσει πειά.

Ἡ Ἀνναμπέλλα σηκώθηκε, κούμπωσε τὸ φόρεμά της καὶ βγῆκαν ἔξω. Προχώρησαν ὥς ἕνα σημεῖο τοῦ δάσους κι' ἐκεῖ χώρισαν.

— Τὰ μεσάνυχτα! εἶπε ἡ Ἰωάννα.

— Τὰ μεσάνυχτα! ἀπάντησε ὁ Φραγκίσκος στέλνοντάς της ἕνα φίλημα...

Ἡ Ἀνναμπέλλα στάθηκε καὶ κύτταζε τὸν ἀγαπημένο της ποὺ φευγε. Ἔπειτα ἀναστέναξε καὶ γύρισε νὰ πάῃ σπίτι της. Μὰ πρὶν κάμῃ δυὸ τρία βήματα, σταμάτησε ξαφνιασμένη, κατάχλωμη, κατατρομαγμένη.

Ἕνας ἄνθρωπος, ἕνας ἱππότης τῆς ἔφραζε τὸ δρόμο, καρφώνοντας τὰ ἀγριεμμένα μάτια του ἀπάνω της...

Ὁ ἱππότης αὐτὸς ἦταν ἀρκετὰ νέος, μὰ τὸ πρόσωπό του εἶχε σκληρὴ ἔκφρασι καὶ τὰ μάτια του ἄστραφταν, γεμᾶτα ὑπερηφάνεια καὶ μῖσος.

Μόλις τὸν ἀντίκρυσε ἡ Ἀνναμπέλλα τραύλισε ταραγμένη:

— Ἐρρῖκε!... Θεέ μου, εἴσαστε σεῖς!...

Ὁ ἱππότης πλησίασε κοντά της, τῆς ἔσπασε τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη:

— Ναί, εἶμ' ἐγώ!... Ὁ Ἐρρῖκος Μονμορανσί... Μὰ γιατί τρομάζετε; Δὲν ἔχω λοιπὸν τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς μιλάω, ὅπως ὁ ἀδελφός μου;

Ἡ Ἀνναμπέλλα ἔτρεμε.

— Μὰ ἂν δὲν ἔχω αὐτὸ τὸ δικαίωμα, συνέχισε ὁ νέος μὲ τὴ σκληρή του φωνή, τὸ παίρνω μόνος μου. Ναί, λοιπόν, εἶμ' ἐγώ, Ἀνναμπέλλα. Εἶμ' ἐγὼ ὁ Ἐρρῖκος Μονμορανσὶ καὶ τὰ εἶδα ὅλα, ὅλα... Γ' ἀγκαλιάσματα, τὰ φιλιά σας! Ὅλα τὰ εἶδα, μὰ τὴν Κόλασι!... Καὶ τώρα ἄκουσέ με, στέρμα τοῦ Σατανά!... Ἄκουσέ με σκληρὴ κι' ἄκαρδη... Γιατί μὲ περιφρονεῖς; Γιατί δίνεις ὅλη σου τὴν ἀγάπη στὸν ἀδελφό μου; Ἐγὼ σοῦ πρωτοεξομολογήθηκα ἔρωτα. Γιατί μὲ περιφρόνησες; Τί ἔχει παραπάνω ἀπὸ μένα ὁ ἀδελφός μου; Θὲς λοιπὸν νὰ τὸν σφάξω σὰν ὀρνίθι. Θὲς νὰ τοῦ ρουφήξω τὸ αἷμα; Ἀπόψε κι' ὅλα; Θὰ τελειώσουν ὅλα... Μίλα, μίλησέ μου, λοιπόν, γιατί δὲν μ' ἀγαπᾶς, ἄσπλαχνη;...

Ἡ Ἀνναμπέλλα ἦταν χλωμὴ σὰν νεκρή. Ἔτρεμε σύγχορμη. Τράβηξε ἀπότομα τὸ χέρι της ἀπ' τὸ χέρι τοῦ Ἐρρίκου καὶ κάνοντας ὅσο μποροῦσε κουράγιο τοῦ εἶπε:

— Γιατί μοῦ μιλᾶτε ἔτσι, Ἐρρῖκε; Σᾶς ἀγαπῶ, τὸ ξέρετε, καὶ θὰ σᾶς ἀγαπῶ πάντα σὰν ἀδελφό μου, γιατί εἴσαστε ὁ ἀδελφὸς ἐκείνου στὸν ὁποῖο ἔδωσα ὅλη μου τὴ ζωή. Τί ἄλλο θέλετε λοιπὸν ἀπὸ μένα; Κι' αὐτὲς ἀκόμα τὶς προτάσεις ποὺ μοῦ κάνετε τὶς ἔχω κρύψει ἀπὸ τὸν Φραγκίσκο, γιατί δὲν θέλω νὰ σᾶς συμβῇ κακό. Δὲν τοῦ μαρτύρησα τίποτα, οὔτε καὶ θὰ τοῦ πῶ ποτὲ λέξι γιὰ σᾶς.

(Ἀκολουθεῖ)

Προχώρησαν ὥς ἕνα σημεῖο τοῦ δάσους κι' ἐκεῖ...

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ

ΤΟΥ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Χτὲς τὴ νύχτα εἶδα τὸ ἀκόλουθο ὄνειρο:

Περπατοῦσα μοναχός μου σ' ἕναν ἀπέραντο κάμπο, ὅταν ἔξαφνα μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα πίσω μου βήματα σιγανὰ κι' ἀνάλαφρα. Κάποιος μὲ παρακολουθοῦσε μὲ προφύλαξι...

Γύρισα τότε κι' εἶδα μιὰ καμποῦρα γρηὰ τυλιγμένη σὲ κάτι σταχτιὰ κουρέλια.

Μὲς ἀπ' τὰ κουρέλια μονάχα τὸ πρόσωπό της ξεχώριζε, ἕνα πρόσωπο στιγνό, ζαρωμένο, ἀπαίσιο, ποὺ κατάλῃγε σὲ μιὰ ἀγκιστρωτὴ μύτη.

— Ποιὰ εἶσαι; τὴ ρώτησα τρομαγμένος. Τί θέλεις; Εἶσαι ζητιάνα; Γυρεύεις ἐλεημοσύνη;

Αὐτὴ ὅμως δὲν μοῦ ἀποκρίθηκε.

Τὴν πλησίασα τότε καὶ σκύβοντας ἀπὸ πάνω της, εἶδα πὼς τὰ μάτια της ἦσαν σκεπασμένα μὲ μιὰ ὑπόλευκη μεμβράνη, ἀπὸ κείνη ποὺ ἔχουν μερικὰ πουλιὰ γιὰ νὰ προφυλάγωνται ἀπὸ τὸ δυνατὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Ἡ μεμβράνη αὐτὴ δὲν μ' ἄφινε νὰ ἰδῶ τὶς κόρες τῶν ματιῶν της. Ὑπέθεσα λοιπὸν πὼς θᾶτανε τυφλή.

— Θέλεις ἐλεημοσύνη; τὴν ξαναρώτησα. Γιατί μὲ παρακολουθεῖς;

Ἡ γρηὰ ὅμως οὔτε αὐτὴ τὴ φορὰ μοῦ ἀποκρίθηκε.

Τότε τὴν ἄφησα κι' ἐξακολούθησα τὸ δρόμο μου.

Μὰ σὲ λίγο ἄκουσα πάλι πίσω μου τὰ βήματά της, τ' ἀνάλαφρα, ρυθμικὰ καὶ φευγαλέα βήματά της...

— Μὰ τί θέλει λοιπὸν ἡ γυναῖκα αὐτή; εἶπα μέσα μου. Γιατί μὲ παρακολουθεῖ τόσο ἐπίμονα;

Σὲ λίγο ὅμως πρόσθεσα;

— Φαίνεται πὼς θᾶναι καμμιὰ δυστυχισμένη τυφλή, ποὺ ἔχασε τὸ δρόμο καὶ μὲ πῆρε ἀπὸ πίσω γιὰ νὰ φτάσῃ σὲ κανένα μέρος κατοικημένο. Ἔτσι θᾶναι...

Ἀλλὰ μιὰ παράξενη ἀνησυχία εἶχε κυριέψει τὴν ψυχή μου.

Μοῦ φαινόταν πὼς ἡ γρηὰ δὲν μὲ παρακολουθοῦσε μοναχά, ἀλλὰ μ' ἔσπρωχνε πότε δεξιά, πότε ἀριστερὰ κι' ἐγὼ ὑπάκουα σ' αὐτὴν χωρὶς νὰ τὸ θέλω.

Ὡστόσο ἐξακολούθησα νὰ βαδίζω, ὅταν ἔξαφνα μπρὸς στὸ δρόμο μου εἶδα κάτι νὰ μαυρίζῃ, σὰν λάκκος βαθὺς σκαμμένος μές στὴ γῆ.

Ἤτανε ἕνα μνῆμα!

— Ἐδῶ λοιπὸν ἤθελε νὰ μὲ ὁδηγήσῃ ἡ γρηά; σκέφτηκα τότε καὶ γύρισα πίσω μὲ μᾶς.

Εἶδα τότε τὴ γρηὰ ποὺ μὲ κύτταζε μὲ τὰ μεγάλα της μάτια, ἀπελπιστικὰ κι' ἀπαίσια, σὰν ὄρνεο ἀρπαχτικό...

— Ἀ! συλλογίστηκα. Αὐτὴ ἡ γρηὰ θᾶναι ἡ Μοῖρα μου, ἡ σκληρὴ κι' ἀδυσώπητη Μοῖρα ποὺ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀποφύγῃ. Ἀλλὰ τί λέω; Ἔτσι εὔκολα θὰ παραδοθῶ; Πρέπει νὰ παλαίψω...

Κι' ἀμέσως ἄλλαξα κατεύθυνσι.

Βάδιζα γρήγορα καὶ βιαζόμουν. Ἀλλὰ σὲ λίγο ἄκουσα πάλι πίσω μου τὰ ἐλαφρὰ βήματα τῆς γρηᾶς, καὶ κοντά, πολὺ κοντά, μπροστά μου, στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, εἶδα ν' ἀνοίγεται ὁ φοβερὸς ἐκεῖνος μαῦρος λάκκος...

Ἀμέσως πῆρα ἄλλη κατεύθυνσι. Ἀλλὰ τὸ ἴδιο ὕπουλο βῆμα ἀντηχοῦσε πίσω μου, κι' ὁ ἴδιος σκοτεινὸς λάκκος ἔχασκε μπροστά μου...

— Ἀ, τοῦ κάκου χάνω τὸν κόπο μου, σὰν τὸ λαγὸ ποὺ τὸν κυνηγοῦν τὰ σκυλιά. Δὲν θὰ γλυτώσω!... σκέφτηκα.

— Περίμενε! εἶπα τότε μέσα μου μὲ λύσσα. Θὰ σοῦ τὴ φτιάσω δὲν θὰ πάω πουθενά...

Καὶ κάθησα καταγῆς.

Ἡ γρηὰ ὅμως βρισκόταν πάντα πίσω μου, σ' ἀπόστασι δυὸ βημάτων. Δὲν τὴν ἄκουσα, ἀλλὰ αἰσθανόμουν καθαρὰ τὴν παρουσία της.

Κι' ἄθαφνα τότε τί εἶδα;

Ὁ λάκκος ἐκεῖνος ὁ μαῦρος ἄρχισε νὰ ἔρπῃ, νὰ γλυστράῃ, νὰ σέρνεται, νὰ προχωρῇ καὶ νὰ πλησιάζῃ πρὸς τὸ μέρος μου...

Γύρισα τότε πίσω μου καὶ τί εἶδα πάλι;

Ἡ γρηὰ εἶχε καρφωμένα ἀπάνω μου τὰ μάτια της καὶ μὲ κύτταζε σὰν νὰ μοῦ ἔλεγε:

— Ποῦ θὰ πᾶς;... Δὲν θὰ μοῦ ξεφύγῃς! Εἶμαι ἡ Μοῖρα σου!... Κι' αὐτὸς εἶν' ὁ τάφος σου!... Ὅ,τι κι' ἂν κάνῃς, σ' αὐτὸν θὰ καταλήξῃς...

ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ